



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **Lipensko pro život, z.s.**, sídlem Za Dvorem 1863/1, Praha 4, zastoupený JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D., advokátem, sídlem Aranžerská 166/11, Praha 9, proti žalovanému: **Městský úřad Český Krumlov**, sídlem Kaplická 439, Český Krumlov, **za účasti: I)** Povodí Vltavy, státní podnik, sídlem Holečkova 3178/8, Praha 5, **II)** Ing. I. L., **III)** Strat Invest Bohemia s.r.o., sídlem Sokolovská 352/215, Praha 9, zastoupená Mgr. Michalem Pavlasem, advokátem, sídlem Na Sadech 4/3, České Budějovice, **IV)** Ing. A. M., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2024, č. j. MUCK 35281/2024/ODSH/Is, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení III proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 1. 2026, č. j. 63 A 21/2024-244,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení III **se z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení III a žalovaný **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení I, II a IV **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku schválil ve společném územním a stavebním řízení stavební záměr na stavbu areálových komunikací a parkovacích stání záměru „*Apartments Lipno, parc. č. 283/3, 293/1, 288/3 v k. ú. Pernek*“ [§ 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Žalobce chtěl být účastníkem tohoto správního řízení; žalovaný vydal dne 26. 2. 2024 pod č. j. MUCK 16775/2024/ODSH/Is rozhodnutí, že žalobce není účastníkem řízení (dále též „rozhodnutí o účastenství“). Proti rozhodnutí o účastenství se žalobce nebránil odvoláním ani žalobou.

[2] Žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného ve věci samé. Krajský soud nejprve žalobu odmítl pro opožděnost (usnesením ze dne 12. 11. 2024, č. j. 63 A 21/2024-170, které Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 2. 5. 2025, č. j. 6 As 276/2024-28, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení). Krajský soud následně rozsudkem ze dne 30. 6. 2025, č. j. 63 A 21/2024-212, žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že žalobce byl aktivně procesně legitimován k podání žaloby dle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to již na základě prostého tvrzení o zkrácení na svých právech, tedy bez nutnosti předchozího účastenství ve správním řízení. Spornou otázku (a zároveň jedinou žalobní námitku), zda se v uvedené věci mělo uskutečnit zjišťovací řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), dle krajského soudu závazně vyřešilo rozhodnutí o účastenství žalobce. Krajský soud uvedl, že tuto skutečnost nemohl sám věcně posuzovat, rozhodnutím o účastenství a jeho závěry byl vázán.

[3] Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2025, č. j. 6 As 104/2025-32, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle Nejvyššího správního soudu nebyl krajský soud rozhodnutím o účastenství vázán, ale byl povinen se sám věcně zabývat žalobní námitkou, kterou žalobce jako procesně aktivně legitimovaný ekologický spolek řádně uplatnil a jejímuž věcnému vypořádání krajským soudem nic nebránilo. Krajský soud tak byl zavázán, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda sporný záměr ve spojení s dalšími stavbami měl podléhat zjišťovacímu řízení.

[4] Krajský soud v dalším řízení v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že v případě existence sebemenší pochybnosti o tom, zda by posuzovaný záměr mohl mít významný negativní vliv na životní prostředí, má zjišťovací řízení proběhnout. Žalovaný v daném případě nebyl schopen (bez nutnosti podrobnějšího zkoumání či oslovení odborníků) posoudit, zda záměr (ne)může ovlivnit životní prostředí. Žalovaný se obrátil na Správu Národního parku Šumava, aby se vyjádřila k tomu, zda se záměr dotkne ochrany životního prostředí. Již v daném okamžiku bylo dle krajského soudu zřejmé, že je-li k hodnocení záměru nezbytná odborná konzultace, měl žalovaný přistoupit k provedení zjišťovacího řízení.

[5] Dle krajského soudu pak měl žalovaný provést zjišťovací řízení i s ohledem na celkový charakter záměru. Krajský soud uvedl, že posuzované areálové komunikace a parkovací stání jsou součástí projektu, který zahrnuje účelovou komunikaci, areálové

pokračování

komunikace, sedm apartmánových domů a novou čistírnu odpadních vod. Dohromady tvoří tyto stavby funkční urbanistický celek, který co do své rozlohy (o velikosti minimálně 1,4 ha) vyžaduje provedení zjišťovacího řízení. Jedná se o funkčně provázané stavby, proto vliv areálových komunikací a parkovacích stání na životní prostředí nelze hodnotit osamoceně. Dle krajského soudu nebylo rozhodné, že se jednotlivé stavby budou realizovat po etapách. Vliv na životní prostředí bylo třeba posoudit nejenom u jednotlivých částí, nýbrž bylo třeba se zabývat i společným, kumulativním a synergickým dopadem všech staveb v souhrnu. Pokud žalovaný k provedení zjišťovacího řízení nepřistoupil, postupoval dle krajského soudu nezákonně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Osoba zúčastněná na řízení III (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že případná pochybnost žalovaného projevená dotazem na jiný správní orgán byla překonána věcným přezkumem, který žalovaný učinil.

[7] K provedení zjišťovacího řízení stěžovatelka uvedla, že je podmíněno dosažením konkrétních hodnot dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Limitní hodnotou byl v daném případě rozsah záměru do 1,25 ha; vlastní záměr, který má rozlohu 1,24 ha, tuto hodnotu nepřekračuje. Stěžovatelka připustila, že po započítání rozlohy komunikace města Horní Planá by byla hodnota 1,25 ha překročena. Se započtením rozlohy komunikace však stěžovatelka nesouhlasila. Tato pozemní komunikace nebude sloužit pouze pro potřeby stěžovatelčina záměru, rozdílnost je vyvozována také z odlišného okruhu účastníků, z odlišnosti v osobě žadatele (stavebníka) a účelu staveb.

[8] Dle stěžovatelky je také rozhodující, zda pozemní komunikace tvoří s jejím záměrem funkční celek. V tomto případě na sebe nejsou záměry vlastnický ani technologicky napojeny. V místě uvažované nové asfaltové komunikace navíc již nyní existuje šterková cesta. Napadený rozsudek je dle stěžovatelky také nepřezkoumatelný. Krajský soud totiž souvislost obou řešených záměrů toliko konstatoval, aniž svůj závěr podpořil přezkoumatelnou úvahou. Nevypořádal se rovněž se stěžovatelčinou argumentací, která odkazovala na rozdílnost v osobách stavebníků, na odlišný účel a nezávislost obou záměrů.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že se krajský soud v napadeném rozsudku nezabýval dopady na práva nabytá v dobré víře a na oprávněné zájmy stavebníka či ostatních účastníků. Doplnující podání soud již nezasílal žalobci a osobám zúčastněným na řízení na vědomí, neboť v něm žalovaný pouze uvedl, že se ztotožňuje s obsahem kasační stížnosti a skutečnostmi v ní uvedenými. Dle žalovaného krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně a nepřezkoumatelně posoudil otázku nutnosti provedení zjišťovacího řízení. Žalovaný výslovně uvedl, že neposílá samostatné vyjádření obsahující jiné skutečnosti než ty, které jsou obsahem podané kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] V nyní posuzované věci je nesporné, že stěžovatelčin záměr se nachází ve zvláště chráněném území (III. zóna Chráněné krajinné oblasti Šumava). Na věc proto dopadá § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, dle kterého *předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou podlimitní záměry, které dosáhnou alespoň 25 % příslušné limitní hodnoty a nacházejí se ve zvláště chráněném území nebo jeho ochranném pásmu podle zákona o ochraně přírody a krajiny; tyto záměry podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.*

[12] Dle přílohy 1 bodu 108 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí *záměry rozvoje sídel s rozlohou záměru od stanoveného limitu podléhají zjišťovacímu řízení.* Tímto limitem je rozloha záměru 5 ha. Z uvedeného vyplývá, že 25 % příslušné limitní hodnoty (5 ha) odpovídá v daném případě rozloze 1,25 ha, od níž záměr v dané oblasti podléhá zjišťovacímu řízení.

[13] Sporná je v nyní projednávaném případě výhradně otázka, zda posuzovaný záměr měl podléhat zjišťovacímu řízení z důvodu překročení rozlohy 1,25 ha, nebo z toho důvodu, že žalovaný nemohl bez pochybností posoudit možné negativní dopady na životní prostředí, a tedy měl zjišťovací řízení z důvodu předběžné opatrnosti provést.

[14] Pokud jde o posouzení těchto otázek, Nejvyšší správní soud nejprve připomíná judikaturu, která se k problematice zjišťovacího řízení vztahuje. V případě posuzování vlivů na životní prostředí se jako obecný princip uplatňuje princip předběžné opatrnosti, který je ekvivalentem unijních požadavků na prevenci a obezřetnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2025, č. j. 1 As 111/2024-66, č. 4666/2025 Sb. NSS).

[15] Při posuzování vlivů na životní prostředí (EIA) se rozlišují dva typy záměrů: a) záměry vždy podléhající posouzení, které jsou uvedeny v příloze 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jako kategorie I, a b) záměry vyžadující zjišťovací řízení, v němž bude vyhodnoceno, zda záměr bude dále posuzován. Tyto záměry jsou uvedeny v téže příloze jako kategorie II. Cílem zjišťovacího řízení je primárně určit, zda má být daný záměr, s ohledem na svůj dopad na životní prostředí, dále posuzován v procesu EIA; anebo záměr nemůže mít významné negativní vlivy na životní prostředí, a tedy není třeba v procesu EIA pokračovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 7 As 198/2023-54). Při podřazování záměrů správní orgány vycházejí primárně z podaného oznámení, které však podrobují vlastní kritické úvaze (již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 As 111/2024-66).

[16] Na začátku si tedy správní orgán klade otázku, zda záměr splňuje kritéria stanovená zákonem, dle kterých by podléhal posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Základním hlediskem je potencialita (možnost) významného negativního vlivu záměru na životní prostředí, pomocným kritériem pak demonstrativní výčet záměrů, u nichž se takový vliv předpokládá. Správní orgán je povinen odbornou úvahu o tom, že záměr nebude mít významný negativní vliv, učinit s přihlédnutím k již zmiňovanému principu předběžné opatrnosti. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019-70, č. 4038/2020 Sb. NSS, vyslovil: *„Jestliže má tedy správní orgán sebemenší pochybnosti v tom směru, že by snad záměr významný negativní vliv na životní prostředí mít mohl, měl by vždy dát přednost provedení zjišťovacího řízení. Pochybnosti přitom mohou vyvěrat jak z nedostatečných nebo nejasných údajů poskytnutých oznamovatelem, tak i z nedostatku vědeckých informací ohledně dopadů určitých činností na životní prostředí.*

pokračování

Pochybnosti může do posuzovacího procesu vnést "zvnějšku" i záměrem dotčená veřejnost v podobě výhrad a připomínek, jestliže je nebude správní orgán schopen s využitím svých odborných znalostí přesvědčivě vyvrátit.“

[17] K postupu správních orgánů při zkoumání pochybností Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 6 As 104/2019-70 dále uvedl: „*Správní orgán musí být dále schopen posoudit potenciál záměru ovlivnit životní prostředí bez toho, že by musel provádět podrobnější zkoumání nebo konzultace s dalšími odborníky. Pokud by naopak správní orgán považoval za nutné vyžádat si za účelem posouzení možných důsledků záměru pro kvalitu životního prostředí odborný posudek, studii či dobrozdání nebo stanovisko jiného správního orgánu, vedl by tím fakticky jakési "zjišťování bez řízení". To by podle Nejvyššího správního soudu svědčilo spíše o tom, že ani odborníkovi není povaha či intenzita environmentálních dopadů záměru na první pohled zřejmá. V takovém případě je správní orgán povinen záměr "propustit" do zjišťovacího řízení.“*

[18] V procesu EIA dále nesmí docházet k účelovému dělení záměru na menší celky vyloučené z působnosti předpisů o EIA. Úprava posuzování vlivů záměrů na životní prostředí požaduje, aby byly záměry při posuzování dopadů na životní prostředí vnímány jako logické funkční celky. Účelovým členěním záměrů by byl požadavek jejich posouzení obcházen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 139/2017-73).

[19] Rozhodující pro posouzení povahy záměru přitom není označení záměru ani rozsah, ve kterém jej žadatel předloží k posouzení či následnému povolení v navazujícím řízení. Z pohledu požadavků na posouzení vlivů záměru není ani podstatné, zda záměr realizuje jeden či více stavebníků, jak jsou upraveny soukromoprávní vztahy mezi stavebníky, zda k povolení záměru dochází v jednom či více povolovacích řízeních, ani zda tato řízení probíhají v téže době (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2022, č. j. 2 As 86/2020-134). Bylo by proti smyslu a účelu právní úpravy, pokud by mohl stavebník uniknout povinnosti provedení EIA převodem části záměru na jinou osobu nebo jeho rozdělením (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 10 As 36/2021-77, č. 4224/2021 Sb. NSS).

[20] Komplexnímu posouzení v procesu EIA pak nebrání, aby v navazujících řízeních byly záměry povolovány po etapách nebo částech. Takové rozdělení stavebního záměru na několik etap a vedení samostatného povolovacího řízení pro každou z etap je přípustným a mnohdy účelným postupem investora i stavebního úřadu. Podstatné však je, aby z hlediska možných dopadů do životního prostředí došlo ke včasnému a úplnému posouzení záměru jako celku, tj. bez ohledu na to, v jakém členění nebo pořadí budou jednotlivé části povolovány (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 1 As 236/2018-86, č. 4292/2022 Sb. NSS).

[21] Na základě shora uvedených judikатурních východisek Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení tohoto případu. Krajský soud dospěl k závěru, že zjišťovací řízení mělo proběhnout ze dvou důvodů. První důvod spočíval dle krajského soudu v tom, že měl-li žalovaný pochybnosti (projevené žádostí o odborné vyjádření jiného orgánu), mělo zjišťovací řízení proběhnout. Druhým důvodem bylo dle krajského soudu to, že stěžovatelčin záměr tvoří funkční celek s dalšími stavbami, které ve svém souhrnu přesáhly rozsah 1,25 ha. To jej dle krajského soudu řadí mezi záměry, u kterých se zjišťovací řízení vyžaduje.

[22] Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a oba důvody potvrzuje, neboť je krajský soud opírá o odpovídající skutková zjištění a výše odkazovanou judikaturu.

[23] Žalovaný si pro účely posuzování žalobcových námitek vyžádal stanovisko Správy Národního parku Šumava. V žádosti ze dne 6. 2. 2024, č. j MUCK 11188/2024/ODSH/Is, konkrétně požádal o stanovisko k výskytu chráněných druhů rostlin a živočichů a vyjádření k tomu, jak by mohla realizace záměru dopadnout na zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Z obsahu žádosti je zřejmé, že žalovaný měl pochybnosti o tom, zda dotčený záměr ovlivní životní prostředí natolik, že bude třeba provést zjišťovací řízení, a za tím účelem prováděl dotazování a ověřování. Nelze rovněž odhlížet od toho, že samotný záměr stěžovatelky, který se celkově skládá ze sedmi apartmánových domů, areálových komunikací, parkovacích stání a čistírny odpadních vod, bude mít rozlohu 1,24 ha. Jedná se o hraniční hodnotu, neboť záměr s rozlohou 1,25 ha již zjišťovacímu řízení podléhá. Záměr se také nachází v chráněné krajinné oblasti a v blízkosti Lipenské přehrady. Všechny tyto skutečnosti v souhrnu indikují pochybnosti o možném negativním zásahu do životního prostředí. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že za daného skutkového stavu žalovaný měl přistoupit k provedení zjišťovacího řízení z toho důvodu, že vyvstaly uvedené pochybnosti.

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje také s druhým důvodem, a sice že záměr tvoří funkční celek s přílehlou pozemní komunikací, a tedy přesahuje rozlohu 1,25 ha. Tento závěr krajský soud přezkoumatelně odůvodnil. Zdůraznil, že je třeba hodnotit celkový charakter změny v daném území bez ohledu na dělení záměru. Jak vyplývá z výše uvedené judikatury, v řízeních dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je nutno hodnotit celkový charakter změn v řešené oblasti. Je nerozhodné, zda je záměr realizován po částech nebo zda se liší vlastnická struktura jednotlivých staveb. Tyto okolnosti při hodnocení zásahu do životního prostředí nemají vliv, neboť stavba životní prostředí zasahuje bez ohledu na to, kdo konkrétně je její vlastník. Rozhodující je celková změna v daném území. Je tedy nutno hodnotit nejenom to, jak jednotlivé stavby ovlivňují životní prostředí, nýbrž jaký je jejich společný kumulativní dopad.

[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že za skutkových okolností nyní posuzovaného případu stěžovatelčin záměr a pozemní komunikace tvoří jeden funkční celek. Úprava pozemní komunikace se realizuje právě v souvislosti se zamýšlenou výstavbou apartmánů, areálové komunikace jsou na ni přímo napojeny. Není pochyb o tom, že mezi stavbami existuje věcná souvislost (nejen časová). Vzhledem k vzájemné propojenosti a souvislosti tak bylo nutno hodnotit i případný vliv na životní prostředí, a sice souhrnný negativní dopad těchto staveb jako funkčního celku.

[26] Stěžovatelce lze přisvědčit do té míry, že pozemní komunikace může existovat sama o sobě. V tomto případě však nelze odhlížet od toho, že úprava pozemní komunikace byla vyvolána změnami v dané oblasti danými stěžovatelčíným záměrem. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že pozemní komunikace věcně souvisí a tvoří funkční celek se stěžovatelčíným záměrem. V důsledku překročení rozlohy 1,25 ha proto mělo být i z tohoto důvodu provedeno zjišťovací řízení.

[27] Závěrem se Nejvyšší správní soud pro úplnost vyjadřuje také k tvrzení žalovaného, že krajský soud měl zohlednit případné dopady, které mělo zrušení žalobou napadeného

pokračování

rozhodnutí žalovaného do práv třetích osob. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, že v nynější věci mělo být provedeno zjišťovací řízení, a pokud provedeno nebylo, je z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného nezákonné. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom chybějící zjišťovací řízení představuje nezákonnost s natolik vysokou intenzitou narušení veřejného zájmu na ochraně životního prostředí, kterou nemůže převážit dobrá víra stavebníka či jiných osob (viz již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 111/2024-66). Bude tedy na správních orgánech, aby v dalším řízení tuto nezákonnost odstranily a napravily.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle tohoto ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[30] Osoba zúčastněná na řízení III (stěžovatelka) nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení stejně jako žalovaný, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno.

[31] Zamítnutí kasační stížnosti je naopak procesním úspěchem žalobce, který má vůči osobě zúčastněné na řízení III (stěžovateli) právo na náhradu nákladů řízení, jež důvodně vynaložil (např. viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2023, č. j. 1 As 234/2022-51, bod 41, nebo ze dne 26. 4. 2024, č. j. 3 As 336/2022-93, bod 34). Žalobce nicméně žádný úkon v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem neučinil, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[32] Osoby zúčastněné na řízení I, II a IV nemají dle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2026 (ve spojení s § 120 s. ř. s.), právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebránily své právo, které by jim vyplývalo z rozhodnutí napadeného žalobou, ani jim soud v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost, v jejíž souvislosti by jim mohly vzniknout náklady řízení. Osoby zúčastněné na řízení ani nenavrhly přiznání jiných nákladů z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu